

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 183. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605138512/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

»En Gigtknude? – bedste, unge Mand! har De aldrig lagt Mærke til det: min højre Haand er jo ganske fortrukken, vanskabt – ja, det er en Gigtknude –«

«Nej – jeg mente – det – andet.»

«Det andet – aa ja, jeg forstod Dem jo endelig nok.» Karl saae, at Pastor Grabow paa en Gang blev bleg. »Jeg er jo en ret vel belastet Mand, har ogsaa oplevet en Del. Min »Verdens, min Bevidstheds-kreds er forholdsvis omfattende. Og over det hele – tænker jeg – vil det have forekommet Dem, at der laa udbredt en vis stille, lys Rø. – Ja, vist saa. – Og saa er der dog et enkelt lille Sted – Angst-Stedet – i denne min Verden, hvortil jeg kan være lønket, fængslet igjennem Uger – ak, ja – meget længere, saa at alt, hvad jeg ellers foretager mig i – disse Tidsrum, er blot et Skin, noget udvortes: i Virkeligheden er mit Sind fængslet til og pinefuldt optaget paa dette ene, lille Sted, hvorfra der saa breder sig Angst og Smerte ud over hele min øvrige Verden.»

Karl saae spørgende og bekymret paa sin Lærer.

»Ja,» sagde denne i en anden – halvvejs flot Tone, med ledsagende Skuldertræk: »før jeg blev gift – det var det Par Aar, jeg var Præst i min Ungdom – for Udkommets Skyld – bevidst vantro – mere end jeg er nu – jeg forrettede Daab – tog til Alters. – *Har jeg narret de Mennesker for deres Salighed – hvad?* Ha, ha, ha! – Ja, man siger, det be-roer ikke paa Præstens Tro. – Men er det ikke vantro Præster, der har fundet paa den Lære? Ha, ha, ha, ha! Pastor Grabow skjulte Ansigtet i sine Hænder, leende og hulkende samtidig. – »Se, i saadanne Perioder da er jeg troende, kan De være forvisset om, uden dog at have nogen Glæde deraf, ha, ha, ha, – vist nærmest paa samme Vis, som de For-dømte siges at være troende.»

Der gik maaske ti Minuter, inden han tog Hænderne fra sit An-sigt –

»Naa, altsaa, der sidder nu *min* Angst. Den har indkapslet sig i et Slags Vanvid, hvad vist forøvrigt ikke er sjældent. Om jeg er troende eller vantro, er det mig ofte vanskeligt at sige. – Alligevel – i normal Tilstand – elsker jeg Goethe og Böcklin, – fordi de to kjære Menne-sker veed saa herlig at skjule deres Angst. – Og saa kan jeg alligevel opdage dem, he, he, he. Det har selvfølgelig sit Pikanteri. – Ja, det var vel ikke den Levevisdom, De havde ventet Dem, kjære unge Ven, – men man maa se at uddrage Kundskab og Visdom af alt, hvad man